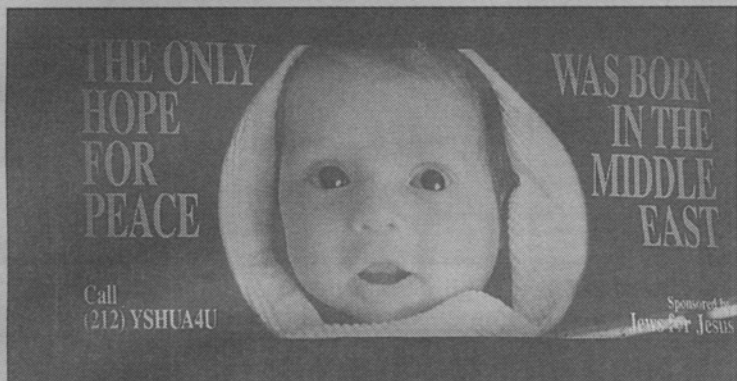

Peace rimer på Middle East

Det engelske ord for fred, *peace*, rimer – næsten – på *Middle East*, Mellemøsten. Når man tænker på Mellemøsten i dag, er det dog næppe ordet fred, man først kommer til at tænke på. Snarere tværtimod!

Men det har de folk, der har sat denne lysreklame op, alligevel tænkt på. Reklamen lyste op ved juletid sidste år – og helt til hen i marts måned i år – langt nede under jorden i New York's Underground.

The only hope for peace – was born in the Middle East (Det eneste håb om fred blev født i Mellemøsten).

Vil man vide noget mere om det, kan man ringe til (212)YSHUA4U. Den opmærksomme læser vil se, at dette usædvanlige telefonnummer siger: *Y'shua 4U (for you)* – Jesus for dig.

Y'shua er den måde, organisationen *Jews for Jesus* skriver Jesus-navnet på.

Og det var da også dem, der gennem denne lysreklame vidnede om Jesus, verdens håb.

I Den Danske Israelsmission vil vi gerne – sammen med Jesus-troende jøder pege på, at det var i Mellemøsten og i det jødiske folk verdens håb engang blev født. *Han* hedder Jesus.

Eller som sangstrofen lyder med en gendigtning af englenes ord til Josef om Marias barn:

*»Hans navn skal kaldes Jesus,«
sit folk han frelse skal
og slægten atter rejse
op fra dens dybe fald.*

*»Hans navn skal kaldes Jesus;«
det er et frelsersnavn,
ham selv til evig ære
og os til evig gavn.*

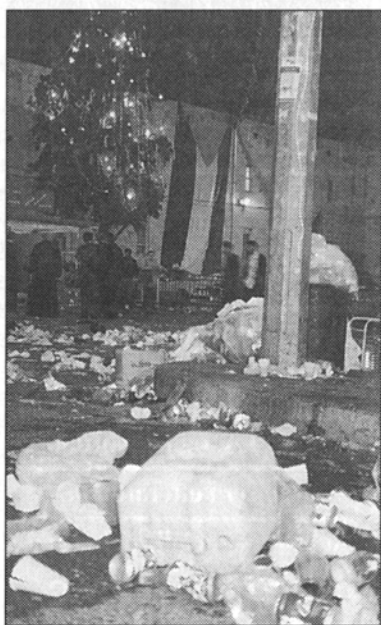
Med disse ord ønsker Israelsmissionens landsstyre, ansatte og udsendinge alle venner af Israelsmissionen en glædelig adventstid og en velsignet jul.

kk-h

Julemand og juletræer i Israel

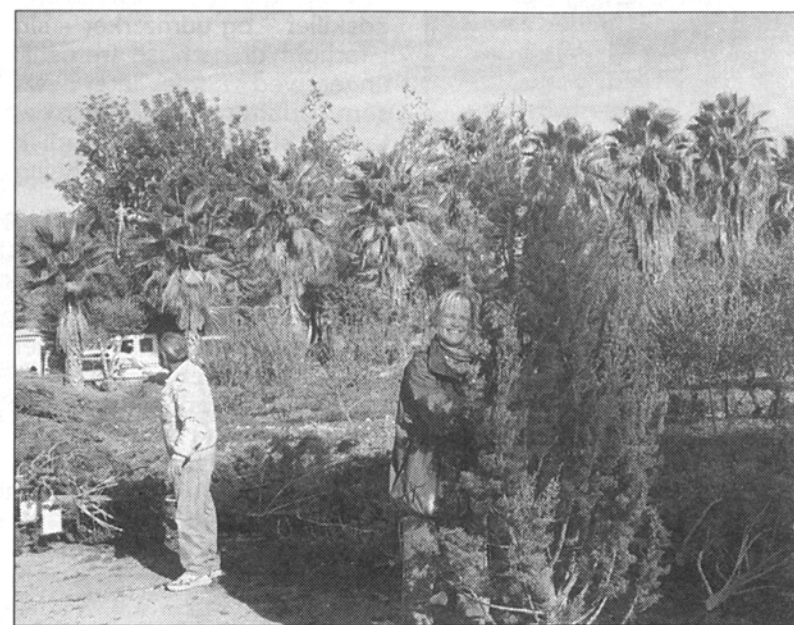
Det lille jule-cyprestræ er kønt nok i hotellets forhal – med julemanden på tæppet foran det.

Det store jule-cyprestræ på Krybbetorvet i Betlehem står der stadig – med sporene efter julenatsfejringen foran det.

Yassir Arafat smiler om kap med julemanden.

Jeanette Hørning Jensen smiler sidste år, da hun som volontør i Israel var med til at bringe træet i hus til den danske julefejring.

Om man kan li' det eller ej, er julemanden og juletræet kommet til at høre med til juletraditionen, ikke kun i Danmark, men over det meste af verden. Også i Betlehem er julemanden og juletræet synlige her op til jul – også selv om hverken julemanden eller juletræet er omtalt i juleevangeliet. De er for øvrigt heller ikke omtalt andre steder i Bibelen.

Mere overraskende er det, at julemanden og juletræet også har gjort deres entré på steder i Israel, hvor man mindst af alt venter det.

For eksempel på strøgga-den Ben Yehuda i Jerusalem. Her kan man i år finde udstillingsvinduer med et plastic-juletræ og med et skilte påskrevet »Merry Christmas!« (»Glædelig jull!«)

I de senere år har flere restauranter i Tel Aviv både haft juletræ og en julemand

for at lokke kunder til. Her har man gjort op med sig selv: Hellere have en restaurant uden kosher-certifikat fra de rabbiniske autoriteter end at gå glip af en fortjeneste. Det er såmænd ikke kun til krist-

ne og udenlandske turister, man henvender sig. En del jøder fra vesten, der nu er bosat i Israel, har ikke svært ved at indrømme, at de kan savne julestemningen fra deres barndom – selv om de naturligvis ikke fejrede julen til minde om Jesu fødsel.

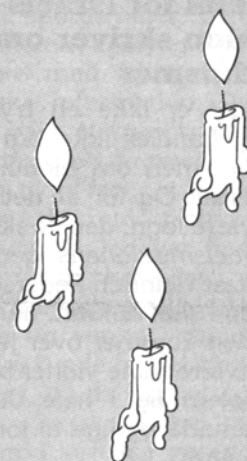
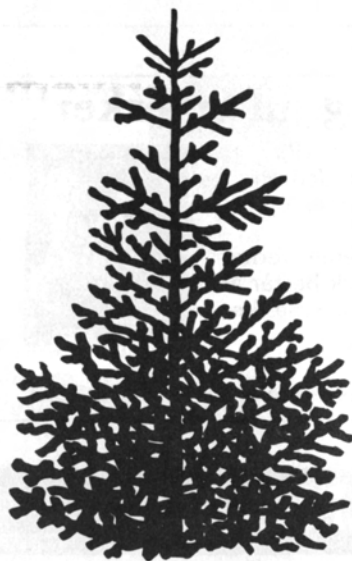
Og på turisthotellerne i Eilat ved man, at man ikke skal regne med gæster i juleugen, uden at der findes juletræ på hotellet.

Det er Den jødiske Nationalfond, hvis formål er at beplante Israel med træer, der står for uddelingen af juletræerne. I det seneste årti har man haft mere og mere travlt. I 1988 rapporteres det, at der blev uddelt omkring 1000 træer. I 1993 anslås antallet at være kommet op på et sted mellem 6000 og 7000 træer. Og i 1994 regnede man med at komme op på omkring 10.000 træer. Små

cyprestræer, naturligvis.

I Jerusalem kan private hente et træ et par dage før jul blandt andet lige inden for Jaffa-porten. Jens Arne Skjøtt plejer sammen med sine volontører selv at hente de træer, der er brug for til de danske arrangementer. De hentes på et sted uden for Jerusalem, som de israelske myndigheder forud har givet besked om.

For et par år siden udtalte en talsmand for Den jødiske Nationalfond, at han ikke havde ideologiske problemer ved at udlevere træer til brug for julefejring, heller ikke til jøder, som havde lyst til at opstille et træ i deres hjem. Men når et træ udleveres, har han lyst til at sende et økologisk budskab: »Enhver bør vide, at hvis man beslutter sig for at hente et træ, så bør man også plante et nyt træ i dets sted,« udtalte han.

Hanukka-festen

Hanukka-festen indledes i år den 23. december om aftenen. Den fejres til minde om makkabæernes opstand og genindvielsen af templet i Jerusalem i år 165 f. Kr.

Om at bøje sig

I rubrikken ovenfor er der – som sædvanlig – en kollekt, en bøn. Den er hentet fra liturgibogens kollekt til tredje søndag i advent. Der er også – som sædvanlig – en humoristisk tegning. Begge dele har at gøre med at bøje sig. Og det at bøje sig har noget at gøre med jul.

For hvem kan forstå, hvad der egentlig skete julenat? Altså, at Gud blev menneske?

Når Jesus-troende jøder beskæftiger sig med dette mysterium, kommer nogle af dem – sådan hører jeg det i hvert fald som hedningekristen – undertiden til at udtrykke sig på en sådan måde, at det skulle være vanskeligere for dem som jøder, end det er for mig som hedning at tro på jomfrufødslen.

Og jøder, der ikke tror på Jesus, har ofte afvist jomfrufødslen som overtro eller menneskeskabt tro. Det er der også en del hedninger, der giver dem medhold i!

Men at tro på jomfrufødsel er nu ikke noget, vi hedningekristne har fundet på. Og troen på jomfrufødslen er nu heller ikke lettere for en hedning end for en jøde. Når det kommer til stykket, har vi jo fået denne tro, fordi der var nogle jøder, der fortalte os om den. For eksempel evangelisten Matthæus med ordene om, at det barn, Maria ventede, var

For at komme ind og ud af Fødselskirken i Betlehem må man bøje sig.

Det samme gælder, når man skal ind i jomfrufødsdens mysterium.

undfanget ved Helligånden. Og Helligånden – det er en god jødisk størrelse, nemlig Gud i aktivitet!

En god illustration af det at bøje sig for inkarnationens under finder jeg i Betlehem, når jeg går ind i Fødselskirken. Om man er præst eller lægmand, så må man bøje sig. Bøjer man sig ikke, kommer man ikke ind. Indgangen er lavet sådan, at ingen voksne – kun børn! – kommer derind uden at bøje sig.

Jeg indrømmer, at det kun interesserer mig lidt, hvorfor indgangen i Fødselskirken er lavet så lille, som den er. Nogle siger, at man i sin tid lavede den lille indgang, fordi man ville forhindre, at folk red ind i fødselskirken på deres kameler. Eller fordi man syntes, at folk – hvis de kom for at røve kirkens skatte – så i hvert fald skulle have besværet med selv at bringe tyvekosterne ud

til kamelerne udenfor. Og de forklaringer er der fornuft i!

Indgangen er lav og trang. Man må bøje sig for at komme ind.

Det samme gælder, når man skal ind i jomfrufødsdens mysterium.

For os alle gælder det, at vi aldrig med vor forstand forstår julens mysterium. Hvor er det da godt, at vi kan synge om det!

*Lovet være du, Jesus Krist!
at du menneske vorden est,
født af en jomfru ren og
skær,
gladelig hilst af himlens
hær!*

O, Gud ske lov.

Ja, jomfrufødslen er et mysterium, som man bedst forholder sig til i tilbedelse og undren. Man må bøje sig i tro, om man er jøde eller ej!

Kai Kjær-Hansen